

SLIBY SE MAJÍ• PLNIT - JENÁ½E ...

Pondělí, 29 květen 2017

Už s tím bojuju hodně dlouho... Áká se tomu sociální fobie a je to fakt nepříjemná věc. Pro mne i pro ty, kterých se to ob-
týká. Slíbím, že nůkam půjdu, že budu ráda, když ke mně nůkdo půtmijde - ale, když půtmijde na věc, tak mám v
nejlepší a nejjakostnější výmluvy... A jsem zas hluboce zvrtná ve svém kutlochu. Ale letos jsem se
rozhodla to nůjak zlomit. Pokusit se dostat dál než jen do nejbližšího obchodu.

Mám velkou výhodu, že mám ve vás všechny hodné kamarádek a kamarádů, které opravdu jen virtuální,
mnohé znám osobně. Jednou z těch "osobních" je i DEERES. Moc fajn česká, hodná, chytrá, spolehlivá a
nesmírně seriózní. Ale dosti pochval :-). Rozhodla se, že mne za každou cenu vytáhne ven - do přirody, kterou ona má
tak zmáknutou. "Ukáž mi celé pole rozkvetlých konvalinek - to prostě musíš vidět a neberu žádné výmluvy"
Přiznávám, že je ještě ráno v ten den jsem si pohrávala s mobilem... Souasně jsem v dle, že tohle už jí
udělat. Venku bylo k vzteku krásné, žádné vedro, ani déšť, ani vítr, přiroda jednoduše fandila jí. A tak
jsem omluvnou sms zase vymazala, popadla báglik s nejdřívejšími věcmi (pití a čamky pro ubáka) a
odevzdala se osudu - bafla vodítko a jsme... Měla jsem od ní perfektní itinerář, takže dojet metrem na
Dejvickou, tam přisednout na autobus a vylézt na stanici Ázalov. Lidi, ta cesta autobusem pak vedla úplně
mimopřes krásnou krajinou! Ještě jsem se pak autobusáka zeptala, zda vystupuju opravdu na správné
stanici - a zaal mě letošní a věbec po dlouhé době první výlet. Je neděle, pomalu jedenáctá hodina a já
čekám na cílové zastávce na šeredaktorku Kudlanky. Konečně přijíždí bus tedy táhista, otvírají se dveře
všichni cestující, dveře se zavírají a šeredaktorka nikde. Pak se náhle otevřou dveře u idie a z ní
vystupuje Daniela s Kayou v náruči. Přeměť se asi jenom třikrát u idie ujistila, že je správně na Aljašce
to ta pravá Aljaška a žádné jiné se v širokém okolí nevyskytuje. Nastává vítání lidí a psů a
máme do divočin.

Byla jsem nesmírně statečná. Stáa (ano, deeres se jmenuje Stáa) měla s sebou svého Pirxe, oba psi se chovali,
jako by se znali odedávna, takže nic nebránilo, abychom se nevydali všichni kupředu. Panejo, já, zvyklá
jen na nevelký Centrální park na Jiáku, kde se vyskytují dvakrát denně, jsem najednou šala stále kupředu a
dál, cestíkou mezi rozkvetlou loukou, pak lesem ... A nebyla to žádná procházka po nedělní lázeňské kolonádě,
vítala jsem se osobně s každým šetrákem na cestě. Stáa mi tak po štvřthodinkách ubezpečovala, že
nebude tak do kopce, a že "počkej, to se ti bude líbit!" Tohle nebyla cesta, kterou jsem pro své neohrané tělo
chystala, snažila jsem se nefunět, občas i mluvit, a když šlo, tak se i rozhlédnout vškol. Jo, fakt, to bylo
strašné, úplně jak pšky na Aljašku, však jsem jí to neustále opakovala. - Stáa si ze mne
určitě dělá legraci... Ona jde tak lehce, upozorňuje mne na každou zelenou šou, kde to já se o
chytám nejbližších záchytných bodů... Cestou míváme poslední přepřahací stanice a za ploty nás šetrně
vítají mohutní psi používaní do psích šprahání cestách na sever. Vstupujeme na planinu, kde se pase stádo sobů
Karibů, hlídané pasákem s kulovnicí a mohutným psiskem. Ochrana sobů pasáky a psy je tu nutná. Medvědi grizzly i
rosomáci tu setrvalé šhají na chutnou svačinku. Přeměť extrémně poší se k nim přidají i hladoví lední medvědi.

Ach jo, co je lepší - dlat, že jako nic, nebo požádat o oddech? Našší se nám připletly do cest
spíš já jim) překrásné ovečky a "ty jsem si prostě musela vyfotit" - úleva! Jen stojím a dýchám... Souasně si
slíbuj, že už budu určitě, ale určitě podobné výlety dlat ástěji. Když se tak rozhlížím - konečně jsem scho-
dokonce i spustím zrak do nádherné a přehluboké rokle, o které mi Stáa vypráví, jen si tak říkám, co by asi bylo,
kdyby mi uklouzla bota... vau, to by se mi asi blbě lezlo nahoru... Samozřejmě, že ta rokle má jméno, to jen já si nic
nepamatuju.

A pak už jsem u té nádhery, o které mi Stáa tolik vyprávěla, u nesmírně velké pláň květoucích a
voňavých konvalinek. Nikdy jsem jich tolik najednou ještě neviděla. Hned mne napadlo, že je to báječné, že je
tak skryté a vzdálené od běžných cest, protože by byly určitě velmi rychle vyrvány a prodány...

A my máme dále do hustého lesa s aljaškou květenou a vzhůru do hor. Chceme dnes zdolat Silver Mountain
311m n.m, kdy musíme překonat převýšení 134 metrů. Brzy litujeme, že jsme si nenajaly nosiče, kteří by
na vrchol donesli na svých bedrech. Cestou mineme mohyly, kde minutou ticha uctíme ty, kteří zahynuli šně před
vrcholem. Znovu nabíráme sílu a za odměnu se nám otevřel pohled do hlubokého kaňonu překy. Překonáním
výškového rozdílu jsme se dostaly na roveň siru Edmundu Percivalu Hillarymu a Reinholdu Messnerovi. Dole pod
námi je Aljaška rílad. Vidíme vlakový expres jak projíždí hlubokým kaňonem podél překy a máme dál na sever až k Se-
ledovému oceánu. Chvilí se dohadujeme, co za vodní tok protéká kaňonem, jestli River Chena, nebo Tanana a
nakonec se shodneme na Vltavě.

Nevíme jak, ale podařilo se jí mne dostat až na vyhlídku. Nejspíš to bylo
že jsem se styděla moc skuhrat - že jsem viděla, jak si ti dva švernošci blaženě spolu hrají, jak je pro Kaya tahle
procházka plná blaženosti, tak dlouho a v tak krásném prostědí! Nebe jen kousek nad hlavou, pode mnou - hodně
hluboko - tekla řeka, kolem ticho a klid, nikde ani náznak dvounohého šiváka - nádhera!!! Sedla jsem si na přímějný
balvan (v té chvíli bych si sedla i na fakírův jehelníček) a dívala se dolů. Ve skrytu duše jsem přeměťšela,
jak se, kříž a proboha dostanu dolu??? Sestupujeme a pomalu máme do domorodé osady. Po hodině narazíme na
první stopu domorodců. Přes hlubokou rokle je natažený primitivní visutý provazový most. Překonáváme překá
nastává chvíle odpočinku. Zatímco Daniela marně loví mobilní signál, chlupatci se kolem hemžák tak, že je nelze špřit
ani uzávřka objektivu u foťáku nestíhá a proto jsou z nich na fotce jenom šmouhy. Cesta dolů byla
šetrně. Tedy pro mne, protože jsem měla z nohou upletenou vánočku a vlastně se jen soušedila na to, a
se a) chovala trochu normálně, b) moc neskuhrala a nezastavovala se. Jen jsem si tak v duchu opakovala, že se
musím přiležitostně omluvit synkovi, kterému přeměť sotva dvacetinovým vejletu kůám, že - "už nemáš, tak p-
podej mi ruku, počkej na mne, co to po mne chceš, ty si neuvdomuješ, že tohle už pro mne není... atd.
atd." - vřemě mi, já se v duchu za sebe tolik styděla :-)).

Pak se přeměť námi objevily nějaké "malé kopečky"

Stánino oznámení, Á¾e za chvíli, jen kousek, a jsme u ní doma a tam si dáme kafeeee - jí v první chvíli vÁbec nevÁÁ™ila, ale kdy¾ to nÁkolikrát zopakovala a stále mlela cosi o sotva pár desítkách metrÁ - tak jsem uÁ¾ v duchu jákala a sama sebe obdivovala. KoneÁnÁ dorazíme k domorodé osadÁ, kde nás vítá ochranný duch totemového sloupu. Procházíme kolem tajuplného obÁtního kamene a dále zÁ™ejmÁ kolem pohÁ™ebištÁ, oznaÁ•eného tabulem neznámým postaviÁkovým písmem. A uÁ¾ vidíme i mÁj vymazlený srub a obÁ uÁ¾ se tÁšíme na pohoštÁ. Podává se pramenitá voda, prouÁ¾ky uzeného lososa od místních AleutÁ a jako chutný dezert jemná posolené hlaviÁky pampelišek a sedmikrásek.

U Stáni to bylo nesmírnÁ hezké. Má velmi hezký a velmi prakticky uspoÁ™ádaný byt. Jak závidím... JenÁ¾e ona se kvartálnÁ nestÁhuje, jako já... ona si jednou dala vše na své místo, a tam to pak všechno zůstává. To není jako u mne, kde se to mÁní pomalu jak dubnové poÁ•así. Inu, ka¾dý jsme jiný.

A je tu chvíle louÁ•ení. Pro Danielu a Kaya pÁ™ilétá vrtulník a ještÁ naposledy si máváme a spolu s Katapultem notujeme :“Ahoj a zase pÁ™íštÁeeee....!“ Já zÁstávám, abych amatérsky suplovala práci zkušeného antropologa pÁ™í zkoumání domorodého obyvatelstva. Bylo to moc fajn... Cestou domÁ jsem drÁ¾ela svého šmudlu v náruÁí, on, taky slušnÁ ucabrtaný, mi na klínÁ pospával. Doma, na kanapi, jsem si celou tu štrapáci pak v duchu pÁ™ehrávala. StÁo, dokázala jsi nemoÁ¾né - vytáhla jsi mne na dvanáctikilometrový vejšlap a já moc dÁkuju. UrÁitÁ to musíme zase nÁkdy zopakovat! STÁ†A a d@nielaplus Pír a Kayo